

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Syng hierte! syng en aften-sang

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Syng hierte! syng en aften-sang", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg.* - 1953, 1951-56, s. 350. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid136949/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Som strømmen føre kand
Det tunge skib til land,
Saa fører tiden mig
Til himmerig.

505

En Aften-Psalme.

Nr. 257.

Under samme Melodie.

Syng hierge! syng en aften-sang
Om den, der elsker dig,
Lad alting fryde sig.
Hvert suk skal give harpe-klang,
Det mindste sande-drag
Skal giøre either-stag.
Sind og mood,
Liv og blod,
Og lyad i mig røres kand,
Fryder sig
Inderlig
I den syde Frelser-mand.
Naar jeg kun tænker paa
Den glæde jeg skal faae,
Naar jeg skal JEsum see
I himlene,
Strax uthalmodig er
Min længsel og begier,
At jeg dog eengang maa
Mit ønske naae.

2. Nu solen bag det mørke hav
Sin gylden straale-pragt

Nr. 257. *J1-3.* Variante fra en håndskrevet form bliver meddelt i et tilæg. 1; 1:
syngt siung *J1-3.* to gange. 2, 2: *gylden* *gyldene* *J1*.

Nr. 257. Original. — 3, 4, 6: *harpe-klang, either-stag* en lovsang, jfr. Svane-Sang, nr. XXXII, 4, 3-4. — 1, 7: *mood*] det samme som *sind*. — 2, 1-4: *nu* nu, da; hermed indledes to forsættelinger; eftersetningen kommer med *er mit muld o. s. v.* i linje 7 ff.

Har ned i dvalé lagt;
Nu verden mørknes som en grav,
Og jordens humle-boe
Er stille og i roe,
Er mit mild
Længsels fuld
Efter gravens hvile-stavn,
Thi mit sind
Haster ind
Til sin søde himmel-havn;
Ey, at min verdens trang
Er mig saa tung og tung,
Den jo er honning-sød
Ved JEsu død,
Ey, at den mørke nat
Kund giøre sielen mat,
Saa længe JEsu saar
Migaabnen staaer.

3. Men jeg vil til min JEsum biem
I evighed at staae,
Og see hans ansigt paa,
Og skulde ey dit eget lem,
O JEsu! smertelig
Dog længes efter dig?
Seer en hnuud
Yuksom ud
Efter hendes hicrite-ven;
Skulde da
Jeg ey fra
Verden længes til dig hen?

500

2, 5: *jordens humle-boe* [jordens øre om dseget lignes ved den sunnen af humlebierne, som hører ved humleboet (humlereden); til udtrykket jfr. nr. 57, 2, 3; 71, 9, 11; 85, 5, 11. — 2, 7: *mit mild*] om legenæst. Jfr. 1. Mos. 2, 7. — 2, 9: *hvile-stavn*; hvilested. — 2, 13, 17: *ey, at* ikke sådan at forstå, at; eller *ey* er udribsordet ejt, i sedre tid brugt som misbifigelse: »jeg må skæmme mig, at. — 2, 13: *trang* trængsel. — 3, 4: *dit eget lem*: Et. 5, 36. — 3, 8: *yuksom* auvertægtlig længselsfuld.

352

Eru Aften-Psalme

Nr. 257

Jeg bier gierne, til
Du selv mig hente vil,
Den tiid, jeg leve mas,
Skal snart forgaae.
Jeg ved min senges-tok
Har meer end glæde nok,
At jeg kand tænke paa
Mit sidste straa.

4. Saa leg dig, søvne-lunge krop,
Tak verden gandske af,
Og hvil som i din graf,
Din JEsus dig skal vække op,
Om ey før, dog eengang
Ved Guds basunes klang.
Far og vel,
Du min sic!
I din JEsu søde favn,
Der er trøst,
Der er lyst,
Nu god nat i JEsu navn.
Den tiid er snart forbi,
At du skalt vorde frie
Fra kroppens fængsle-lvang,
At gaae din gang
Til lammets brude-sal,
Til tusind englers tal,
Til din udvalde skat.
God nat! god nat!

3,13: jeg bier] dag bier Jl. 4, 8; graff] grav Jl. 1-2. 4, 18: skalt] skal Jt-7.

3,17: senges-tok] sengefjimi, senepkant. — 3,19: aff! fordi. — 4, 2: tak aff! sig farvel til. — 4, 6: ved Guds basunes klang] på den yderste dag, Mt. 24, 31; 1. Kor 15, 52; 1. Thess 4, 18. — 4, 11: lyst] glæde. — 4, 14: aff! til al. — 4, 18: aff! for at. — 4, 19: din udvalde skat] Jesus som hovedgømen.